

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1236/2020
27.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујучића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Денић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала у Прокупљу, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1433/18 од 17.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле АА, изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1433/18 од 17.10.2019.године.

УКИДАЈУ СЕ решења о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1433/18 од 17.10.2019. године и ставу трећем изреке пресуде Основног суда у Прокупљу П 2789/17 од 04.07.2018. године, па се, у том делу, предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 2789/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиле и обавезана тужена да јој уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање и здравствено осигурање надлежном Фонду ПИО и то: за месец децембар 2013. године, на износ од 2.792,23 динара; за месец јануар 2014. године, на износ од 2.705,02 динара; за месец фебруар 2014. године, на износ од 2.534,15 динара; за месец март 2014. године, на износ од 2.608,99 динара; за месец април 2014. године, на износ од 2.683,82 динара, за месец мај 2014. године, на износ од 2.683,82 динара; за месец јун 2014. године, на износ од 2.348,16 динара и то по стопама које буду важиле на дан уплате. Ставом другим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1433/18 од 17.10.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неосноване жалбе тужене а пресуда Основног суда у Прокупљу П 2789/17 од 04.07.2018. године, је потврђена, у ставу првом и другом изреке. Ставом другим изреке, решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке наведене пресуде је потврђено, а жалба тужиле одбијена као неоснована.

Против решења о трошковима парничног поступка садржаног у правноснажној пресуди донетој у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/2014, 87/18).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку, због потребе разматрања правних питања у вези трошкова парничног поступка, јер постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке решења, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу одредбе члана 408. и 420. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле и обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса надлежном фонду ПИО за период за који је тужилца тужбеним захтевом тражила. Одлучио је да свака странка сноси своје трошкове поступка, јер је закључио да је тужилца доприносе за здравствено и пензијско осигурање могла потраживати у поступку у ком је потраживала новчану накнаду. По мишљењу првостепеног суда, тужилца основано потражује разлику на име неуплаћених доприноса, али на тај начин прави издатке који далеко превазилазе висину тужбеног захтева, па у ситуацији када је тужилца имала могућност да потражује доприносе у ранијем поступку, правично је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепени суд је потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да тужилца основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права и то одредбе члана 153. став 1. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП, прописано је да је странка која у целини изгуби парницу, дужна да противној странци накнади трошкове. У смислу одредбе члана 154. став 1. истог Закона, суд ће приликом одлучивања који ће се трошкови нанадити странци, узети у обзир само оне трошкови који су били потребни ради вођења парнице. Према члану 153. став 2 Закона о парничном поступку, ако странка

делимично успе у парници, суд може, с обзиром на постигнути успех, да одреди да свака странка сноси своје трошкове или да једна странка накнади другој сразмеран део трошкова.

У овом случају, тужилца је у парници успела у целини тако што је њен тужбени захтев усвојен, па у ситуацији у којој је тужена оспорила тужбени захтев тужилца, следи да јој је проузроковала трошкове, које је дужна да јој накнади, у смислу цитираних одредби Закона. Начело економичности поступка, Законом о парничном поступку није прописано као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка, док разлог правичности може бити од утицаја на одлуку о трошковима само у споровима из области породичних односа. При одлучивању о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови руководе, јесте успех парничних странака у спору.

Како због погрешне примене материјалног права нижестепени судови нису утврдили чињенично стање битно за одлуку о захтеву тужилца за накнаду трошкова парничног поступка, Врховни касациони суд је укинуо обе одлуке о трошковима поступка и предмет, у том делу, вратио првостепеном суду на поновни поступак.

У поновном поступку, првостепени суд ће утврдити битне чињенице о томе који су трошкови тужилца били потребни ради вођења парнице, након чега ће, правилном применом материјалног права одлучити о њеном захтеву за накнаду тих трошкова.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 416. став 2., у вези члана 420. Закона о парничном поступку.

Овај суд није одлучио о захтеву тужилца за накнаду трошкова поступка по ревизији, сходно одредби члана 165. став 3. Закона о парничном поступку.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић**